

Arrest

nr. 143 308 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in het Afghaanse jaar 1365 (21 maart 1986 – 20 maart 1987) in het dorp Aroki Ulya dat onder de hoofdstad van de provincie Kapisa valt. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Tadjiek van etnie en soennitisch moslim van religie. Toen u een jaar oud was verhuisde uw familie naar Kabul en sindsdien verbleef u daar. Van 2008 tot 2011 verbleef u hoofdzakelijk in Indië in het kader van uw studies en vanaf 2 september 2012 verbleef u vooral in Mazar-i-Sharif omwille van uw werk. Uw beide ouders en de rest van uw familie leven momenteel nog steeds in Kabul. U bent de oudste van elf broers en zussen.

In Mazar-i-Sharif werkte u bij het bedrijf Dawi Oil dat brandstof voorzag voor de luchthaven van de stad. U begon als admin finance officer en na zes maanden werd u branch manager, hoofd van de afdeling in Mazar-i-Sharif. Naast een reeks luchtvaartmaatschappijen werkte Dawi Oil ook samen met

verscheidene internationale organisaties en leverde het bedrijf ook brandstof aan ANA (Afghan National Army) en ANP (Afghan National Police) in Noord-Afghanistan. Op 14 januari werd u opgebeld door een man van wie u vermoedt dat hij een lokaal lid van de taliban was. Hij eiste dat u uw werk zou stopzetten omdat u voor ongelovigen zou werken. U weigerde echter, waarop hij u begon te bedreigen. Op 24 januari, toen u van de luchthaven naar Mazar-i-Sharif reed voor een geldtransactie, werd u beschoten door twee mannen op een motor. U kon ontkomen en geraakte veilig op de luchthaven. Beide incidenten meldde u aan de commandant van de luchthavenpolitie en hij zou de zaak opvolgen. Na het schietincident besloot u echter ontslag te nemen. In de hierop volgende maanden werkte u nog enkele taken af en leidde u nadien uw opvolger op. In deze periode bleef u steeds op de luchthaven. Op 5 april 2014 vloog u ten slotte naar Kabul. En op 7 april 2014 begon u uw reis uit Afghanistan. Met behulp van een vals paspoort vloog u van Kabul via Istanbul naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u door naar België waar u op 8 april aankwam en diezelfde dag asiel aanvraagde. Uw familie is na uw vertrek verhuisd naar elders in Kabul. Op 20 april kwamen drie mannen naar jullie vroegere huis naar u vragen. Verder kreeg u geen nieuws meer over uw problemen.

Ter ondersteuning van uw problemen legt u de volgende documenten voor: een attest van uw werk, twee kwijtingsdocumenten, een bundel studiedocumenten en twee identieke bundels met werk gerelateerde documenten en foto's. Uw advocaat legde een uittreksel voor uit de UNHCR eligibility guidelines.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

De incidenten die u verhaalde waren beperkt en kortstondig waardoor u er zelf ook weinig over kon vertellen. Dit bood aan het CGVS weinig ruimte om de geloofwaardigheid van uw relaas te onderzoeken. Een element dat het CGVS echter niet als aannemelijk kan beschouwen is het bezoek van die drie mannen - van wie we veronderstellen dat ze taliban zijn - aan jullie vroegere huis in Kabul (zie gehoorverslag CGVS dd. 21/05/2014, p. 4, 12, 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, toegevoegd aan de blauwe map) blijkt namelijk dat, anders dan in verscheidene andere regio's in het land, de Afghaanse veiligheidsdiensten in Kabul stad doeltreffend optreden in geval van acties door de gewapende oppositie en er zelfs in toenemende mate in slagen aanvallen en aanslagen te voorkomen. Verder blijkt ook dat de taliban samen met andere groeperingen zich in Kabul toeleggen op een relatief klein aantal complexe acties tegen high-profile doelwitten zoals belangrijke overheidsfiguren, ministeries, of tegen de internationale aanwezigheid in de stad. Het bovenstaande in acht genomen is het niet aannemelijk dat de taliban zichzelf in het vizier van de veiligheidstroepen zouden plaatsen en van hun beproefde actiepatroon zouden afwijken om u in Kabul te zoeken en te doden omwille van een job die u in Mazar-i-Sharif deed en waar u intussen mee bent gestopt (zie CGVS, p. 3, 14). Uw profiel is immers niet van die aard dat het aanleiding zou geven tot zulke taliban-acties.

Tijdens uw gehoor werd u in detail gevraagd naar de aard van uw werk, om het CGVS toe te laten in te schatten in welke mate uw werk problematisch zou zijn in de ogen van de taliban en of u ook na uw ontslag vervolging zou moeten vrezen. Daarbij dienen de volgende bemerkingen gemaakt te worden: in het kader van uw job werkte u haast uitsluitend binnen het complex van de luchthaven van Mazar-i-Sharif en u kwam slechts sporadisch uit de luchthaven om naar het stadscentrum te gaan (zie CGVS, p. 7, 15, 16). Dit, samen met het feit dat u nooit de media te woord stond (zie CGVS, p. 16), maakt dat u helemaal geen zichtbare positie had en absoluut niet algemeen gekend zou zijn als iemand die tegen de taliban is, niet in Mazar-i-Sharif, laat staan in Kabul.

Verder is het zo dat Dawi Oil ook brandstof leverde aan het Afghaanse leger en aan de Afghaanse politie (zie CGVS, p. 7, 9, 16), waardoor u dus in verband zou kunnen worden gebracht met de gewapende strijd tegen de taliban. Anderzijds dient dit gerelativeerd te worden. Uit uw verklaringen kon worden opgemaakt dat Dawi Oil op de eerste plaats een brandstofleverancier was voor de burgerluchtvaart, zoals viel af te leiden uit de maatschappijen die u noemde, die ofwel passagier- ofwel vrachtvervoer verzorgden (zie CGVS, p. 5, 7, 8). Bovendien mag men niet uit het oog verliezen dat u slechts een lokale verantwoordelijke was voor Dawi Oil (zie CGVS, p. 5, 6) en dat u niet kon beschouwd worden als de eigenaar of iemand die de beleidsbeslissingen nam aangaande het al dan niet samenwerken met het leger.

Ook leverde Dawi Oil brandstof aan een reeks bedrijven die op hun beurt de logistiek verzorgden voor de buitenlandse troepen (zie CGVS, p. 10, 16). De link tussen u en de buitenlandse troepen is dus al een stuk minder evident en bovendien mag men er toch van uitgaan de taliban de logistieke bedrijven in kwestie zouden viseren, eerder dan de leveranciers van de logistieke bedrijven.

Bovenstaande bemerkingen in acht genomen acht het CGVS het niet onmogelijk dat u in de provincie Balkh een doelwit zou vormen voor de lokale taliban. In die zin worden de dreigtelefoon en het

schietincident op zich (zie CGVS, p. 12, 13, 14), die zich beiden in Balkh afspeelden, dan ook niet als onaannemelijk beschouwd.

Bovenstaande bemerkingen tonen echter eveneens aan dat het belang dat u in de ogen van de taliban zou kunnen hebben gehad slechts beperkt kan zijn geweest. Uw betrokkenheid bij de strijd tegen de taliban was immers onrechtstreeks en vormde slechts een onderdeel van uw ruimere professionele activiteiten. Verder was u geen publiek figuur en kon u niet beschouwd worden als leidinggevende of initiatiefnemer die doelbewust Dawi Oil een rol liet spelen in de bestrijding van de taliban. Hieruit moet geconcludeerd worden dat de taliban niet zozeer een probleem moeten hebben gehad met uw persoon, als wel met uw professionele activiteiten. Men kan dan ook verwachten dat de taliban eerder praktische doelstellingen voor ogen hadden bij hun daden, namelijk ervoor zorgen dat u geen rol meer zou spelen in de acties van de Afghaanse en buitenlandse troepen. Dat is nu bereikt aangezien u ontslag nam (zie CGVS, p. 14). Gegeven dat u uw werkzaamheden voor Dawi Oil staakte lijkt er geen reden meer te zijn u verder te vervolgen. Hiermee geconfronteerd haalt u aan dat u initieel hun eis had geweigerd (zie CGVS, p. 16-17). Aangezien u hen dus niet had gehoorzaamd, zouden ze u nog steeds willen doden. Het kan echter niet overtuigen dat ze u daarvoor tot in Kabul zouden volgen. Opnieuw: uw profiel was eerder beperkt en hun doel was dat u zou stoppen met uw werk, wat u ook deed. Dat de taliban in Kabul dan toch de operationele uitdaging zouden aangaan om u in die stad te treffen omwille van een werk dat u vroeger in Mazar-i-Sharif deed is niet geloofwaardig.

Omwille van bovenstaande observaties oordeelt het CGVS dat uw problemen met de taliban in Mazar-i-Sharif u niet verhinderen om in Kabul te verblijven. Uw advocaat merkte op dat de taliban zouden denken dat u niet met uw werk stopte, maar nu gewoon elders aan het werk was (zie CGVS, p. 18). Het zou echter vreemd zijn moesten de taliban enerzijds de moeite nemen u op te sporen in Kabul, ondanks de complicaties die dat met zich mee brengt zoals eerder beschreven, en dat ze anderzijds niet zouden nagaan of u nog steeds voor hetzelfde bedrijf werkte en dus niet zouden weten of datgene wat ze aan het doen waren praktisch nut had of niet. Deze visie op de feiten kan dus evenmin overtuigen.

Tot slot dient nog kort te worden ingegaan op twee andere opmerkingen die uw advocaat op het einde van het gehoor maakte aangaande de grote kans op een nieuwe burgeroorlog in Afghanistan en aangaande de kwalijke reputatie van Afghanen uit België omdat enkele Afghanen enige tijd in een kerk verbleven (zie CGVS, p. 18).

Wat een eventuele burgeroorlog betreft, het gaat hier over een losse voorspelling van de toekomst. De mogelijkheid van een nieuwe burgeroorlog is echter niet zo evident dat het CGVS uw risico zonder meer zou moeten inschatten met het oog op zo'n conflictsituatie.

Wat het kerkverblijf betreft, en dat opgeworpen werd door uw raadsman, dient gezegd dat u zelf nooit in een kerk verbleef en dat het dus al een verregaande veronderstelling is te denken dat u daar toch negatieve gevolgen van zou dragen en men in uw land van herkomst wel eens zou kunnen denken dat u ook naar de kerk ging. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. De verklaringen van uw raadsman vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen die appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit en uw werk, zaken die het CGVS niet in vraag stelt. De richtlijnen van UNHCR hebben geen betrekking op uw specifieke geval.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin

2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij ondervonden heeft in hoofde van zijn functie bij het petroleumbedrijf Dawi Oil waar hij filiaaldirecteur (*branch manager*) was. Verzoekers asielaanvraag wordt echter afgewezen omdat hij zijn problemen met de taliban zou kunnen ontlopen door zich in Kabul te vestigen gelet op zijn profiel van lokale verantwoordelijke die onder meer geen zichtbare positie had en geen publiek figuur was.

Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet stelt dat: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”.*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat noch verzoekers tewerkstelling, noch zijn functie bij het petroleumbedrijf, noch de problemen met de taliban die hij dientengevolge ondervonden had, in twijfel worden getrokken. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“Bovenstaande bemerkingen in acht genomen acht het CGVS het niet onmogelijk dat u in de provincie Balkh een doelwit zou vormen voor de lokale taliban. In die zin worden de dreigtelefoon en het schietincident op zich (zie CGVS, p. 12, 13, 14), die zich beiden in Balkh afspeelden, dan ook niet als onaannemelijk beschouwd.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitgebreid gehoord werd over zijn functie in het bedrijf, ook legde hij meerdere stukken neer die zijn verklaringen staven en het asielrelaas in hoge mate ondersteunen.

Blijkens artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dient bijgevolg *in casu* te worden nagegaan of *“er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”.* Bij de beoordeling in deze dient in hoofdzaak rekening te worden gehouden met verzoekers profiel binnen het bedrijf. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen kan vooreerst niet ontkend worden dat verzoeker een hoogstaande positie bekleedt binnen het bedrijf. Hij was immers filiaaldirecteur (*brand manager*) en gaf leiding aan een vijftiental personen. Het petroleumbedrijf was het enige bedrijf in Afghanistan dat alle luchthavens in dat land bediende (gehoorverslag p. 5); verzoeker was er, voor de levering van brandstof, verantwoordelijk voor de tak van Mazar-i-Sharif. Het bedrijf leverde petroleum aan enkele toeristische maatschappijen maar ook aan UNAMA, de ‘*Afghan National Police*’ (ANP) en het ‘*Afghan National Army*’ (ANA). Verzoeker verklaarde dat UNAMA een dagelijkse klant was (*ibid.* p. 8) en ook dat het ANA en de ANP tot zijn beste klanten behoorden (*ibid.* p. 9). Uit de stukken die verzoeker neerlegde blijkt dat alleen al voor de maand januari 2014 het bedrijf 38 maal petroleum leverde aan het ANA en 13 maal aan UNAMA. Verzoeker verklaarde tevens dat wanneer ze operaties planden tegen de taliban en andere opstandelingen ze meer brandstof nodig hadden dan normaal en ze wel tot tien keer per dag [om brandstof] kwamen en ze hiervoor drie helikopters gebruikten (*ibid.* p. 9). Verzoeker verklaarde ook dat hij contracten tekende met buitenlandse militaire bedrijven (*ibid.* p. 16). Het motief uit de bestreden beslissing *“Bovenstaande bemerkingen tonen echter eveneens aan dat het belang dat u in de ogen van de taliban zou kunnen hebben gehad slechts beperkt kan zijn geweest. Uw betrokkenheid bij de strijd tegen de taliban was immers onrechtstreeks en vormde slechts een onderdeel van uw ruimere professionele activiteiten.”.* kan gelet op bovenstaande vaststellingen geenszins worden bijgetreden. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat hij een risicovolle job had aangezien hij als hoofd van de tak Mazar-i-Sharif verantwoordelijk was voor alles, inclusief de veiligheid van vliegtuigen (*ibid.* p. 15).

Dat verzoeker blijkens de bestreden beslissing *“Daarbij dienen de volgende bemerkingen gemaakt te worden: in het kader van uw job werkte u haast uitsluitend binnen het complex van de luchthaven van Mazar-i-Sharif en u kwam slechts sporadisch uit de luchthaven om naar het stadscentrum te gaan (zie CGVS, p. 7, 15, 16). Dit, samen met het feit dat u nooit de media te woord stond (zie CGVS, p. 16), maakt dat u helemaal geen zichtbare positie had* (eigen onderlijning) *en absoluut niet algemeen gekend zou zijn als iemand die tegen de taliban is, niet in Mazar-i-Sharif, laat staan in Kabul.”.* kan evenmin

worden bijgetreden. Verzoeker verklaarde immers dat hij “*vaak*” buiten de luchthaven ging voor vergaderingen met maatschappijen of klanten en om geld over te schrijven (*ibid.* p. 7). Ook kwamen er 6 of 7 tankers van brandstof elke week naar de luchthaven en “*wij moesten die vergezellen van de stad van Mazar naar de luchthaven*” (*ibid.* p. 16). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker “*slechts sporadisch*” de luchthaven verliet.

Uit hetgeen voorafgaat kan bijgevolg worden besloten dat verzoeker een hoogstaande positie bekleedde in het petroleumbedrijf, dat hij onder meer verantwoordelijk was voor het leveren van brandstof, onder meer aan ANA, ANP, UNAMA en buitenlandse militaire bedrijven en dat hij een zichtbare positie had aangezien hij het bedrijf vaak diende te verlaten.

Uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde informatie van UNHCR blijkt voorts dat personen die geassocieerd of gepercipieerd worden als samenwerkend met de regering of de internationale gemeenschap waaronder de internationale militaire troepenmacht onder de negatieve aandacht vallen van de AGE's. De subjectieve vrees in hoofde van verzoeker berust bijgevolg op objectieve gronden. Verzoeker verklaarde immers dat de lokale talibangroepering die hem bedreigde en beschoten heeft actief in de regio is en goede contacten heeft met andere netwerken in Afghanistan heeft (*ibid.* p. 12). Ook had de groepering aan verzoeker gezegd dat ze wisten waar zijn familie in Kabul verbleef. Verzoeker had hen meegedeeld dat hij niet van plan was om te stoppen met werken en dat hij naar Kabul of een andere provincie zou verplaatst worden. Gelet op verzoekers profiel in samenhang met deze vaststellingen kan er bijgevolg besloten worden dat er in hoofde van verzoeker goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich opnieuw zou kunnen voordoen en dat een vestigingsalternatief in Kabul niet is aangewezen.

Verzoekers profiel gekoppeld aan de Afghaanse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER